

Eenentwintigste zondag door het jaar - C

Jes. 66,18-21

Hebr. 12,5 -7.11-13

Lc 13, 22-30

Door de nauwe deur tot Gods feestmaal

In bepaalde parabels wordt benadrukt dat er een dag komt, die een definitief einde betekent van al onze inspanningen en inzet. De bedoeling van deze parabels is niet ons schrik aan te jagen, maar ons aan te sporen niet tot morgen uit te stellen wat wij vandaag al kunnen en moeten doen om het echte geluk te vinden. Het komt erop aan de kansen te grijpen, die ons worden geboden. En het evangelie zegt ons vandaag dat wij, om het ware geluk te vinden, moeten passeren door de nauwe deur, Jezus Zelf. Sommigen weigeren dat te geloven. Nochtans vinden wij alleen de weg naar het echte leven, als wij Jezus en Zijn belangeloos dienende liefde durven erkennen als de bron van al ons doen en laten. En dat hebben wij dagelijks te ontdekken.

Christen-zijn betekent een voortdurende strijd om vandáág de liefde te bevorderen en dus nú de eigen zelfzucht te bevechten. "Span u tot het uiterste in om door de nauwe deur binnen te komen!" Christen "zijn" wij eigenlijk nog niet. Wij wórdten het, zolang wij er een blijvende, dagelijkse inspanning voor doen. Als er niet voortdurend nieuwe lucht wordt geblazen in de pijpen van een orgel, dan sterft de mooiste muziek van de beste componist uit als een zielig deuntje. De blaasbalgen van het christelijk leven moeten altijd bol staan. Het rijk Gods wordt opgebouwd door voortdurende liefde, dienstbaarheid, rechtvaardigheid en vergeving. Wie bij de pakken gaat zitten, laat andere krachten de kop opsteken, zoals het onkruid, dat ongevraagd uit de grond komt. Christen "worden", betekent werkelijk dagelijks strijden om het goede kansen te geven, aan te moedigen, tegen onze gemakzucht en onze zelfzucht in.

En als wij dan aan de Heer vragen, waarvoor onze inspanningen allemaal dienen, wat de uiteindelijke zin is van heel onze inzet om christen te worden, dan vertelt Hij ons, zoals altijd, een verhaal over een feestmaaltijd, waar wij het echte geluk zullen vinden door Zijn vriendschap te mogen delen. Wij zijn uiteindelijk op weg naar een liefdevolle ontmoeting met Hem en onze geliefden.

Maar Jezus voegt er vandaag twee bedenkingen aan toe.

Ten eerste. Niet iedereen geraakt aan die tafel. Er zijn er die buiten blijven, niet zozeer omdat zij door de Heer worden buiten gehouden, maar wel omdat zij door hun zelfzucht, liefdeloosheid en onrechtvaardigheid er eigenlijk niet bij passen, en dus zichzelf uitsluiten.

Maar ten tweede: "Er zijn laatsten die eersten zullen zijn!". Dat wil zeggen: Verschiet niet als gij daar een aantal mensen ziet aanzitten, die gij er niet verwacht, mensen die er, volgens uw normen, niet bij horen: die sukkelaar misschien op de stoep, of die migrant uit de buurt of dat familielid waarmee gij in ruzie ligt. Weet dat God andere normen heeft om een mens te beoordelen. Hij kijkt niet naar het uiterlijke, maar naar het hart van de mens en zal aan ieder alleen deze vraag stellen: "Hoe groot was uw liefde?"

Meer dan met woorden wordt in elke Eucharistieviering met gebaren, zichtbaar en tastbaar, beleefd waar wij eigenlijk naartoe groeien: naar een liefdevolle gemeenschap waar Jezus de Gastheer is, die

rondgaat om te bedienen en die ons uitnodigt anderen te dienen. In het brood en de wijn, breekt, deelt en geeft de Heer Zichzelf, om ons te tonen wat liefde eigenlijk betekent: elke dag opnieuw onszelf breken, delen en geven aan anderen. Alleen door die nauwe deur geraken wij tot bij Gods feestmaal.

Pater Frans s.j.